

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- toteamaan, että valitus voidaan ottaa tutkittavaksi ja että valitus on perusteltu
- kumoamaan näin ollen Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa F-64/13, Z v. Euroopan unionin tuomioistuin, 30.6.2015 antaman tuomion
- ratkaisemaan asian asiassa F-64/13 esitetyn kannekirjelmän mukaisesti
- velvoittamaan vastapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut
- varaamaan valittajalle mahdollisuuden vedota kaikkiin muihin oikeuksiin, saataviin, perusteisiin ja vaatimuksiin.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi valittaja vetoaa kuuteen valitusperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen valitusperuste, joka perustuu puolustautumista koskevien perusoikeuksien loukkaamiseen.
- 2) Toinen valitusperuste, joka perustuu oikeudelliseen virheeseen, koska valituksia käsittelevän komitean toimivallan puuttumista ja unionin tuomioistuimen 4.5.2004 tekemän päätöksen⁽¹⁾ 4 artiklan lainvastaisuutta koskeva kanneperuste hylättiin siten, että laillisuusperiaatetta, sanamuodon mukaista tulkintaa ja Euroopan unionin oikeuden normihierarkiaa jätettiin selvästi noudattamatta.
- 3) Kolmas valitusperuste, joka perustuu siihen, että oikeutta tehokkaiisiin oikeussuojakeinoihin loukattiin erityisesti siltä osin kuin kyse oli siitä, että virkamiestuomioistuimen arviointikertomusten sisällön osalta harjoittama valvonta oli rajoitettua.
- 4) Neljäs valitusperuste, joka perustuu oikeudelliseen virheeseen, koska virkamiestuomioistuin ei ottanut valituksenalaisessa tuomiossa kantaa asian selvittämistoimia ja prosessinjohtotoimia koskevaan pyyntöön.
- 5) Viides valitusperuste, joka perustuu siihen, että valittajan esittämän arvostelun perusteltavuuden tarkastaminen jätettiin perusteettomasti suorittamatta ja arviointikomitean esittämiä näkemyksiä ei otettu huomioon.
- 6) Kuudes valitusperuste, joka perustuu oikeudelliseen virheeseen, koska virkamiestuomioistuin katsoi valituksenalaisessa tuomiossa, että valittaja oli velvollinen esittämään Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun pyynnön saadakseen korvausta sen seurauksena, että arviointikertomus oli laadittu myöhässä.

⁽¹⁾ Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen mukaan nimittävälle viranomaiselle ja Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen mukaan työsopimusten tekemiseen toimivaltaiselle viranomaiselle myönnetyn toimivallan käytöstä 4.5.2004 tehty unionin tuomioistuimen päätös.

Kanne 11.9.2015 – Silver Plastics ja Johannes Reifenhäuser v. komissio

(Asia T-582/15)

(2016/C 016/50)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantajat: Silver Plastics GmbH & Co. KG (Troisdorf, Saksa) ja Johannes Reifenhäuser Holding GmbH & Co. KG (Troisdorf)
edustajat: asianajajat M. Wirtz, S. Möller ja W. Carstensen)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantajat vaativat unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan Euroopan komission 24.6.2015 tekemän päätöksen AT.39563 siltä osin kuin se koskee kantajia,
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa määrään, joka ei ylitä 10 prosenttia ensimmäisen kantajan liikevaihdosta ennen sakon määräämistä päättyneellä edellisellä tilikaudella sillä perusteella, etteivät kantajat muodosta taloudellista yksikköä,
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa määrään, joka ei ylitä 10 prosenttia ensimmäisen eikä toisen kantajan liikevaihdosta sillä perusteella, ettei tuotantolaitos ole enää yksi taloudellinen yksikkö
- toissijaisesti alentamaan kantajille Pohjois- ja Länsi-Euroopan osalta yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa määrittämällä sakon perusmäärän vain solupolystyreenistä (EPS) valmistettujen muovirasioiden myynnistä saadun liikevaihdon perusteella
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti Pohjois- ja Länsi-Euroopan osalta määrättyä sakkoa määrittämällä erilliset sakot EPS-muovirasioiden ja polypropyleenistä (PP) valmistettujen muovirasioiden tuotannonaloilla ottaen huomioon eri rikkomisajanjaksot
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa pienentämällä sakkojen perusmäärän määrittämisessä käytetyn liikevaihdon arvoa sillä tavoin, että se kuvastaa asianmukaisesti sitä, että ensimmäisen kantajan toiminta Pohjois- ja Länsi-Euroopassa ja Ranskassa tai toissijaisesti pelkästään Pohjois- ja Länsi-Euroopassa olisi pitänyt katsoa pelkäksi tietojenvaihdoksi eikä hardcore-hintasopimusten tekemiseksi, sekä poistamalla lisämäärä Pohjois- ja Länsi-Euroopan ja/tai Ranskan osalta
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa määrittämällä sakon Pohjois- ja Länsi-Euroopan osalta pelkästään Saksassa saavutetun liikevaihdon perusteella
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa Pohjois- ja Länsi-Euroopan osalta poistamalla hardcore-lisämäärä tai toissijaisesti pienentämällä hardcore-lisämäärää sillä perusteella, että rikkomiset Pohjois- ja Länsi-Euroopassa olivat selvästi vähemmän kilpailua vääristäviä verrattuna rikkomisiin muilla maantieteellisillä alueilla
- toissijaisesti alentamaan kantajille yhteisvastuullisesti määrättyä sakkoa Pohjois- ja Länsi-Euroopan ja Ranskan osalta kohtuulliseen määrään, ja
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa osittain SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisessa menettelyssä 24.6.2015 tehdyn komission päätöksen C(2015) 4336 final (AT.39563 – Vähittäiskaupan elintarvikepakkaukset).

Kantajat esittävät kanteensa tueksi seitsemän kanneperustetta.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste: Asetuksen (EY) N:o 1/2003⁽¹⁾ 7 artiklan 1 kohdan ja 23 artiklan 3 kohdan, luettuna yhdessä SEUT 101 artiklan 1 kohdan kanssa, rikkominen

Kantajat väittävät, että komissio katsoi ensimmäisen kantajan toiminnot Pohjois- ja Länsi-Euroopan maantieteellisellä alueella virheellisesti yhtenäisen, jatkettun rikkomisen muodostaviksi hardcore-hintasopimuksiksi elintarviketeollisuuteen tarkoitettujen polystyreenistä ja polypropyleenistä valmistettujen muovirasoiden tuotannon ja kaupan alalla.

- 2) Toinen kanneperuste: SEUT 296 artiklan 2 kohdan ja asetuksen (EY) N:o 1/2003 2 artiklan, luettuna yhdessä viran puolesta tutkimisen periaatteen kanssa, rikkominen

Kantajat väittävät, ettei komissio ole täyttänyt riittävällä tavalla todistustaakkaansa eikä perusteluvollisuuttaan.

- 3) Kolmas kanneperuste: Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdan, 2 artiklan ja 3 artiklan d kohdan sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan 2 kohdan, 48 artiklan ja 52 artiklan mukaisissa perusoikeuksissa turvattujen menettelyoikeuksien rikkominen

Kantajat väittävät, että komissio loukkasi niiden oikeutta prosessuaaliseen yhdenvertaisuuteen ja oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, koska kantajien nimeämien todistajien kutsuminen ja kuuleminen sekä kysymysten esittäminen yhdelle vastaajan nimeämälle todistajalle kiellettiin useaan otteeseen.

- 4) Neljäs kanneperuste: Yhteistyötiedonannon⁽²⁾ 24, 25 ja 26 kohdan rikkominen

Lisäksi kantajat väittävät, ettei niille myönnetty sakon alennusta niiden Pohjois- ja Länsi-Euroopassa väitetysti tapahtuneista rikkomisista esittämien todisteiden nojalla, vaikka tällaisen alennuksen edellytykset täytyivät.

- 5) Viides kanneperuste: Asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan ensimmäisen ja toisen virkkeen, luettuna yhdessä SEUT 101 artiklan 1 kohdan kanssa, rikkominen

Komissio otti virheellisesti lähtökohdaksi sen, että kantajat muodostivat yhden taloudellisen yksikön ja tämän vuoksi edellä mainituissa säännöksissä tarkoitettun yrityksen.

- 6) Kuudes kanneperuste: Asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen rikkominen

Kantajat väittävät, että siltä osin kuin komissio jätti ottamatta huomioon sen, että toinen kantaja oli sakosta määräämisen ajankohtana oikeudellisesti tehokkaasti lopettanut osallistumisensa Reifenhäuser GmbH & Co. KG:n tuotantolaitokseen, ja otti sakkoa määrittäessään huomioon tämän erillisen yrityksen liikevaihdon, komissio ylitti laissa säädetyn sakon ylärajan, joka on 10 prosenttia kyseisen yrityksen liikevaihdosta.

- 7) Seitsemäs kanneperuste: Asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan ja asetuksen (EY) N:o 1/2003 3 artiklan, luettuna yhdessä sakkojen määrän laskennasta annettujen suuntaviivojen⁽³⁾ ja yhdenvertaisuusperiaatteen kanssa, rikkominen

Tässä kanneperusteessa kantajat väittävät, että kaikille sakkojen määräämisen kohteena oleville kartelleille sekä kaikille kyseisille yrityksille on asetettu yhtenäinen 16 prosentin osuus liikevaihdosta sakon perusmäärän määrittämiseksi ja yhtenäinen 16 prosentin hardcore-lisämäärä huolimatta siitä, että kantajien vahingoksi sekä yksittäisten kartellien rakenteissa että myös yksittäisten yritysten osallistumisessa on huomattavia keskinäisiä eroja.

- ⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).
- ⁽²⁾ Komission sakoista vapauttamisesta ja sakkojen lieventämisestä kartelleja koskevissa asioissa antama tiedonanto (EUVL 2002 C 45, s. 3).
- ⁽³⁾ Suuntaviivat asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta (EUVL C 210, s. 2).

Kanne 3.11.2015 – Chic Investments v. SMHV (eSMOKINGWORLD)

(Asia T-617/15)

(2016/C 016/51)

Oikeudenkäyntikieli: puola

Asianosaiset

Kantaja: Chic Investments sp. z o.o. (Poznań, Puola) (edustaja: radca prawny K. Jarosiński)

Vastaaja: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV)

Menettely SMHV:ssa

Riidanalainen tavaramerkki: Yhteisön tavaramerkiksi rekisteröity kuviomerkki, joka sisältää sanaosan eSMOKINGWORLD – rekisteröintihakemus nro 12 581 741

Riidanalainen päätös: SMHV:n viidennen valituslautakunnan 25.6.2015 asiassa R 3227/2014-5 tekemä päätös

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa sisämarkkinoiden harmonisointiviraston viidennen valituslautakunnan 25.4.2015 tekemän päätöksen

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut valituslautakunnassa aiheutuneet kulut mukaan lukien.

Kanneperusteet

— Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohtaa on rikottu.

— Asetuksen N:o 207/2009 75 artiklaa on rikottu.
